

кой е неизвестният любовникъ на ватаховата щерка. Знае и мълчи. Мълвата не смѣше да прекрачи прага на царския палатъ. Боеха се отъ гнѣва на Калояна. Но още повече отъ тоя на бѣдация царъ Иоанъ Асѣнь.

И все пакъ едни предателски уста бѣха изrekli страшната тайна.

Какво щѣше сега да му каже царьтъ? Иоанъ леко потръпна. Той грабна шапката си, прегърна Ана и дъщеря си и безмълвно напусна кжщата. Следъ него Ана падна на колѣне предъ иконата съ кандилото, и съ горещи сълзи попроси милость и пощада.

Иоанъ тръгна край рѣката. Той вървѣше тѣй бързо и унесено, че не виждаше нищо наоколо си. Край него минаваха съ веселъ глъчъ кръшни девойки, които отиваха да ператъ на Етъра, спираха се поразени отъ ненадейната среща, дълго гледаха следъ хубавия князь и тиха въздишка се отронваше отъ мерджанитѣ имъ устни.

Калоянъ бѣ седналъ гърбомъ къмъ прозореца. Съ скръстени на гърдитѣ ръце и наведено чело. Въ здрача на стаята не можеше да се види колко е навѣсено този пѣтъ лицето му. Отъ отворения прозорець се виждаше само тъмната извивка на Гарга байръ, който отсичаше могжщитѣ си плещи върху бледото, почти бѣло небе. Когато князь Иоанъ влѣзе, царьтъ не дигна глава, не помръдна, не проговори. Сякашъ загубенъ въ нѣкакви далечни мисли, сякашъ откъснатъ отъ цѣлия свѣтъ...

Иоанъ пристѣпи несмѣло къмъ него:

— Чичо...

И изведнѣжъ въ него кипна Асѣновската кръвь. Е добре. Да става каквото ще. И той дръзко впери очи въ неподвижното, тъмно лице на чича си.

Калоянъ все още мълчеше. Въ съседната стая се чуваха веселитѣ смѣхове на Мария и Белослава...

Изведнѣжъ царьтъ заговори. Бавно, тихо, строго.

— Иоане, азъ те смѣтахъ винаги като синъ... Обичахъ те повече отъ синъ...

Князьтъ чакаше изтръпналъ бурята.

— Мисля, че заслужавахъ повече твоего довѣрие, Ио-